

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.591/2016/5.szám

A tanács tagjai: . Havasi Péter a tanács elnöke

. Almásy Mária előadó bíró

. Udvary Katalin bíró

A felperes: felperes

A felperes képviselője:

. Bojté Gizella ügyvéd

Az alperes: alperes

Az alperes képviselője:

. Görömbei Zoltán ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Ítéltábla Pf.I.20.702/2015/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.909/2014/43.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, míg az 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperest 2013. május 27. napjától június 2. napjáig az alperes büntetés-végrehajtási intézet 21. számú zárkájában helyezték el, ahol május 28-án jelezte, hogy poloskák csípték meg. Az ekkor elvégzett vizsgálat „testszerte” több, rovarcsípéshez hasonló elváltozást rögzített. Terápiaként Kresol szappanos lemosás volt és zárka fertőtlenítés történt, majd a következő nap Fenistil kapszulát és egy ampulla Calcimusc injekciót, utána pedig Cetirizint és a csípésekre kenőcsöt kapott, ezt a kezelést a következő nap is megismételték. A felperest 2013. június 2. napján viasszaszállították a Büntetés-végrehajtási Intézetbe, ahol június

3. napján történt egészségügyi visszafogadáskor rögzítették, hogy „testszerte poloskacsípések” vannak rajta. A következő nap cink rázókeveréket, 2 kalcium pezsgőtablettát kapott, amely kezelést tovább folytatták, majd június 5. napjától kezdődően, három héten keresztül napi egy Cefurasin tablettát kapott. Június 6-tól június 9. napjáig a felperes „zárkásítására” került sor. A felperesnek az alperesnél elszenvedett poloskacsípései borsnyi, vagy ennél minimálisan nagyobb méretű vörhenyes, foltos jellegű, nem előemelkedő bőrelváltozásokkal gyógyultak, amelyek csak célzott megtekintéssel voltak észlelhetőek. A felperesnél a poloskacsípésekkel okozati összefüggésben egészségkárosodás nem alakult ki és a betegségről pszichés elváltozást nem okoztak. A nagyszámú poloskacsípés okozta egyfajta szorongás, elkerülő magatartás a felperest a mindennapi életvitelében nem akadályozza, az nem betegségről és kezelést sem igényel.

- [2] A felperes 2013. június 21. napján terjesztette elő kártérítési igényét az alperesnél az őt ért poloskacsípések kezelésének hiánya és az abból eredő egészségkárosodás miatt. Az alperes a 125/2013. számú határozatával a felperes kárigényét elutasította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [3] A felperes a keresetében 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperes kötelezését arra hivatkozással, hogy az alperes büntetés-végrehajtási intézetben való tartózkodása során több helyen megcsípték a poloskák, és a jelzése ellenére arra semmilyen kezelést nem kapott. Hivatkozott arra is, hogy a zárkában nem volt megfelelő a tisztaság, a fertőtlenítés, és ezzel megsértették az egyenlő bánásmódhoz, valamint testi épséghez, egészséghez, emberi méltósághoz való személyiségi jogát. Állította, hogy a csípések fájdalmat, kellemetlen közérzetet és egészségkárosodást okoztak, jelentős fogyás, valamint félelem, betegségképzet és nyugtalanság is kialakult nála.
- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azt nem vitatta, hogy a felperest a büntetés-végrehajtási intézeti tartózkodása idején poloskacsípések érték, azonban állította, hogy ezzel okozati összefüggésben maradandó egészségkárosodása nem alakult ki. Hivatkozott arra is, hogy amennyiben a rovarcsípés után maradandó heg észlelhető, az a felperes felróható magatartásából ered, mert elvakarta a csípéseket. Arra is hivatkozott, hogy rendszeresen végez poloskairtást, folyamatosan poloskacsapdákat helyez el az intézetben.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperes

magatartásával, vagy mulasztásával okozati összefüggésben személyiségi joga sérült volna és kár érte. Önmagában a poloskacsípések bekövetkezése, egyéb többlettényállás hiányában nem eredményezi az alperes kártérítési felelősségének a megállapítását. Az ágyi poloskával való fertőzöttség nincs összefüggésben a tisztasággal, a higiéniai körülményekkel, azt pedig, hogy a felperes az alperes büntetés-végrehajtási intézetben a többi elítélttől eltérő, megkülönböztetett, hátrányos bánásmódban részesült volna, nem bizonyította. Nem állapítható meg a testi épség, egészség sérelme sem, mivel a csípések lényegében maradvány nélkül gyógyultak, ahogy az emberi méltóság sérelme sem valósult meg a poloskacsípések miatt.

- [6] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 300.000 forintot és ennek 2013. május 28. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, a felperes által az alperes javára fizetendő perköltség összegét 120.000 forintra leszállította, egyebekben az ítéletet helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolásában rámutatott arra, hogy a személyiségi jogsértés önmagában nem alapoz meg nem vagyoni kártérítési kötelezettséget. A jogellenesség mellett a kártérítés további feltétele olyan nem vagyoni hátrány keletkezése, amelynek kiegyenlítése, kompenzálása csak pénzbeli előny nyújtásával biztosítható. Önmagában a poloskacsípések elszenvedése nem tekinthető ilyen hátránynak, azonban a felperes esetében adott a többlettényállás; a poloskacsípések nagy száma, azok gyógyulásának jelentős elhúzódása és felerősödött tünetek jelentkezése a feltehető túlérzékenység miatt, a konyhai munkavégzés átmeneti akadályoztatása, valamint a csípések okozta bőrelváltozások utólagos észlelhetősége. Ezek a felsorolt körülmények a köztudomás szerint is [Pp. 163. §-ának (3) bekezdése] olyan immateriális hátránynak tekinthetők, amelyek megalapozzák annak nem vagyoni kártérítéssel történő ellensúlyozását. Utalt arra a jogerős ítélet indokolásában a másodfokú bíróság, hogy az alperesi magatartás felróhatóságának hiányáról nem lehetett szó azon az alapon, hogy eleget tett a jogszabályban előírt poloskairtási kötelezettségének, mert egyrészt ennek alkalmatlan kivitelezését, s ezáltal a kötelezettség megsértését támasztja alá a poloskák jelenléte, másrészt a felperest a csípések megjelenését követően nem emelték ki a fertőzött környezetből, ott újabb csípéseket szenvedett el a következő napokban is. A nem vagyoni kártérítésnek az a rendeltetése, hogy segítse a károsultat életviszonyainak, életvitelének a károsító esemény következtében megváltozott körülményekhez igazodó kialakításában, s egyidejűleg biztosítsa a nem vagyoni hátrányból eredő nehézségek leküzdését, illetőleg más lehetőségek megteremtésével enyhítse azokat a hátrányokat, amelyek a károkozás folytán a károsultat érték. Ehhez pedig a károsult személyi körülményeit, a társadalomban elfoglalt helyzetét, a

káreseménynek a károsult személyével való összefüggéseit kell döntő súllyal értékelni. A jogsértés súlyának és a következmények súlyosságának értékelése mellett nem hagyható figyelmen kívül az összeg meghatározásánál a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat és az annak megfelelő egységes megítélés követelménye sem. A felperest ért és kompenzálendő hátrányok kiküszöböléséhez 300.000 forint nem vagyoni kártérítés megállapítását tartotta indokoltnak, amely összeg megfelel az egységes megítélés követelményének is, egy másik, hasonló tényállású ügyre is figyelemmel.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet és „elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, másodlagosan az új eljárás lefolytatására kötelező döntés meghozatalát, harmadlagosan pedig a jogerős ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítés elengedését vagy jelentős mértékű csökkentését” kérte. Arra hivatkozott, hogy ugyanilyen, vagy nagyon hasonló perek százai vannak folyamatban az országban, gyakorlatilag majdnem minden büntetés-végrehajtási intézettel szemben, amelyek nagy része elutasításra került, figyelemmel arra, hogy az intézeteket nem terheli felróhatóság, nincs kár, vagy okozati összefüggés. Álláspontja szerint az elsőfokú bizonyítási eljárás során feltárássra került, hogy a felperes valótlanságokat állított mind a sebei száma, azok elhelyezkedése, mind az orvosi ellátás vonatkozásában; a felperes maga is elismerte a perben, hogy volt poloskairtas az alperesnél. A perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő megállapította, hogy a felperest semmiféle károsodás nem érte. A jogerős ítéletben megállapított többlettényállási elemek megalapozatlanok, de azok megalapozottságuk esetén sem alapoznák meg a nem vagyoni kártérítést. Az alperes álláspontja szerint a jogerős ítélet megalapozatlan mind anyagi, mind eljárásjogi okok miatt. Az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítási teherre történt tájékoztatás megtörtént, ennek alapján az alperesnek csak akkor kellett a kimentés körében, a kár elhárítása érdekében tanúsított magatartásait bizonyítani, amennyiben a felperes a kárát igazolta. A másodfokú bíróságnak két alapvető kérdésben kellett volna állást foglalnia; a bizonyítási teherre történt kioktatás megfelelő volt-e; amennyiben igen, akkor az elsőfokú ítélet megalapozott, míg ha nem volt megfelelő, akkor az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyezni, mert az alperes a bizonyítási teherből adódó kötelezettségének nem tudott eleget tenni. A másodfokú bíróság által meghatározott többlettényállási elemek vonatkozásában bizonyítás és ellenbizonyítás nagyobb részben nem került lefolytatásra, ezért a másodfokú bíróság nem vehette volna alapul a döntés meghozatala során. A többlettényállási elemek közül a poloskacsípések nagy

száma, gyógyulásának jelentős elhúzódása körében az orvosszakértői vélemény nem adott választ, mint ahogy az sem került feltárássra, hogy milyen hatással voltak a poloskacsípések a felperesre, figyelemmel arra, hogy a szakértői vélemény 2013. szeptember 3-án készült, amikor a felperes más büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodott, és a felperesen újabb poloskacsípések voltak. A felerősödött tünetek jelentkezése a felperes feltehető túlérzékenysége miatt csak egy feltételezés az orvosszakértői vélemény szerint is, ugyanakkor a felperesnél semmilyen pszichés elváltozás, vagy egészségkárosodás nem alakult ki. A konyhai munkavégzés átmeneti akadályoztatása nem képezte részét a keresetnek, de a bizonyítási kötelezettségek között sem szerepelt, erre bizonyítás sem került lefolytatásra. A jogerős ítéletben történt hivatkozásra figyelemmel az alperes utóbb - a rendelkezésre álló informatikai rendszert felhasználva - megállapította, hogy 2013. június 11. napján vették ki a felperest a konyhai munkából, de nem az egészségügyi problémája miatt, hanem azért, mert időközben jogerőre emelkedett egy olyan büntetése, amely miatt az intézetben belül át kellett helyezni és emiatt a korábbi munkavégzését meg kellett szüntetni. A csípések okozta bőrelváltozások utólagos észlelhetősége körében a szakértői vélemény rögzítette, hogy ezek az elváltozások a későbbiekben maradványtünet nélkül gyógyulnak, másrészt ezek állítása szerint a felperes magatartása (csípések elvakarása) miatt maradtak meg. A poloskairtási kötelezettség körében arra hivatkozott, hogy a jogszabályi előírás évente két irtást ír elő, az alperes ettől lényegesen több alkalommal végzett rovarirtást az intézetben. A jogerős ítélet az alperes terhére értékelte a felróhatóság körében, hogy az alperes a csípések megjelenését követően a felperest nem emelte ki a környezetből; köztudomású tény, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek túlterheltek a befogadási kötelezettség miatt, és jogszabályi előírás valamennyi intézet számára, hogy a fogvatartottakat különböző szempontok alapján kell elkülöníteni, és ilyen körülmények között a felperest nem tudta az alperes elhelyezni máshol. Ugyanakkor a bizonyítási teher erre nem vonatkozott, ezért ezt sem igazolta az alperes a perben; a másodfokú bíróságnak, e körben hatályon kívül helyező döntést kellett volna hoznia, hogy az alperes erre az új körülményre a bizonyítási kötelezettségének eleget tudjon tenni.

- [8] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

[10] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[11] Az alperes kártérítési felelősségének elbírálásához szükséges bizonyítást a bíróságok lefolytatták és az irányadó anyagi és eljárási jogszabályokat a másodfokú bíróság alkalmazta helyesen. A felperes a nem vagyoni kártérítési igényét arra alapította, hogy az alperes a fogva tartása során tanúsított jogellenes magatartásaival - a nagyszámú poloskacsípéssel összefüggésben nem biztosított a számára megfelelő elhelyezést és megfelelő orvosi kezelést - megsértette a személyhez fűződő jogait és emiatt hátránya keletkezett. A bíróságnak ezért a kereset alapján azt kellett vizsgálnia, hogy a kártérítési felelősség feltételei fennállnak-e. Az irányadó anyagi jogi felelősségi szabály határozza meg a Ptk. 164. §-ának (1) bekezdése szerinti eljárási szabály folytán azt, hogy mely tények tekintetében, kit terhel a bizonyítási kötelezettség. A felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a nem vagyoni kára az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett, azért mert a fogva tartása során az általa megjelölt magatartások tanúsításával (mulasztásával) jogellenesen járt el vele szemben, emiatt pedig sérültek a személyiségi jogai. Az alperesnek a károkozás bizonyítása esetén a kimentés körében azt kellett bizonyítania, hogy a kár elhárítása érdekében mindent megtett, ami tőle elvárható volt.

[12] Az elsőfokú bíróság azért utasította el a keresetet, mert azt állapította meg, hogy a felperes olyan kárt, amely az alperes jogellenes, felróható magatartásával állna okozati összefüggésben nem bizonyított. A másodfokú bíróság ezzel szemben megállapította, hogy önmagában ugyan a poloskacsípések elszenvedése nem tekinthető nem vagyoni hátránnak, azonban a felperes esetében adott a többlettényállás; a poloskacsípések igen nagy száma, azok gyógyulásának jelentős elhúzódása, és a felerősödött tünetek jelentkezése a feltehető túlérzékenység miatt, a konyhai munkavégzés e miatti átmeneti akadályoztatása, valamint a csípések okozta bőrelváltozások utólagos észlelhetősége. Rámutatott arra is, hogy az alperesi magatartás felróhatóságának hiányáról nem lehetett szó azon az alapon, hogy eleget tett a jogszabályban előírt poloskairtási kötelezettségének, mert ennek alkalmatlan kivitelezését, ezáltal a kötelezettség megsértését támasztja alá a poloskák jelenléte, másrészt a felperest a csípések megjelenését követően nem emelték ki a fertőzött környezetből, ezért ott újabb csípéseket szenvedett el a következő napokban is.

[13] Az alperes felülvizsgálata elsődlegesen a kártérítési felelősség megállapítását, másodlagosan az egyébként mérlegeléssel megállapított nem vagyoni kártérítés összegét támadta. A Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye, ezért csak azt vizsgálhatta, hogy a jogerős ítéletben a bizonyítékok értékelése jogszabálysértő-e. A felülvizsgálatban - lévén, hogy a jogerős döntés jogszabálysértő voltának a vizsgálata történik -

csak ellenőrző, kontrolláló szerepe van a Kúriának. Ezt valójában úgy teszi meg, hogy maga is elvégzi a bizonyítékok mérlegelését és ennek eredménye lehet a felülvizsgálati megítélés mércéje. A döntés megalapozatlansága miatt lehet jogszabálysértő a jogerős határozat, de csak akkor, ha a bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül, logikátlanul értékelte, illetőleg, ha a tényállásban iratellenesség van.

- [14] Az adott esetben a másodfokú bíróság is értékelte a felperest ért személyiségi jogsérelem megvalósulását, annak súlyát és következményeit és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem helytálló következtetésre jutott, amikor nem vette figyelembe a felperesnél jelentkező többlettényállást. A bizonyítékértékelés lehetősége adott volt a másodfokú bíróság számára is és az értékelést maga is elvégezve, annak során az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre jutott. Az adott esetben a másodfokú bíróság által elvégzett mérlegelés eredményét meghatározó indokok tarthatók, és azokban helytelen következtetés nincs. Helytállón mutatott rá arra a másodfokú bíróság, hogy önmagában a poloskacsípések elszenvedése nem tekinthető hátránynak, azonban az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperesnél jelentkező, azokat a további hátrányokat, amelyek alapján megállapítható, hogy felperes eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének. A másodfokú bíróság a többlettényállás körében felsorolt hátrányok – a poloskacsípések nagy száma, azok gyógyulásának jelentős elhúzódása, a felerősödött tünetek jelentkezése a feltehető túlérzékenység miatt, a csípések okozta bőrelváltozások, a konyhai munkavégzés átmeneti akadályoztatása – alapján helytállón jutott arra a következtetésre, hogy ezek olyan immateriális hátrányoknak tekinthetők, amelyek megalapozzák azoknak nem vagyoni kártérítéssel történő ellensúlyozását. Tévesen hivatkozik az alperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy ezek a tények nem voltak bizonyítottak a perben; a felperes személyes előadása, a tanúk vallomásai, az alperes kezelésére vonatkozó iratok, a szakértői vélemény is alátámasztotta ezeket a tényeket, amelyeket a másodfokú bíróság helyesen, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján mérlegelt. A felperesre vonatkozó leletek igazolták a rajta lévő „testszerte” jelentkező rovarcsípéseket és bőrelváltozásokat és a gyógyulási időtartamot, a szakértői vélemény pedig nem zárta ki a felperes egyéni érzékenységét a rovarcsípésekkel szemben, ahogy a kórlefolyásból arra is következtetett, hogy a felperes jelenlegi állapota poloskacsípésre jellemző (bőrelváltozások) és megállapította, hogy a felperes közrehatása nem merül fel. A felperes kezelésére vonatkozó iratokból állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felperes konyhai munkavégzésének átmeneti akadályoztatása megvalósult; a felperes a személyes előadása során állította, hogy az állampusztai büntetés-végrehajtási intézetbe történt visszaszállítást követően elkülönítése történt, ezt az állítását a büntetés-végrehajtási intézet irata, a „külső lelet” alátámasztotta; a karokon lévő csípésnyomok terápiájaként szerepel,

hogy 2013. június 6-tól június 9. napjáig terjedő időben „zárkásítva” volt a felperes. Ezért tévesen állítja az alperes, hogy e tény bizonyítása nem történt meg. A felülvizsgálati eljárásban új hivatkozás, amelyre a fél az elsőfokú, vagy a fellebbezési eljárásban nem hivatkozott, már nem terjeszthető elő, ezért az alperesnek, a felperes későbbi időpontban történt munkavégzése megszűnésének okára vonatkozó előadása nem volt vizsgálható, de az időpontra figyelemmel nem is volt jelentősége.

- [15] Tévesen állítja az alperes a felróhatóságának hiányát; az adott esetben nem annak volt jelentősége, hogy az alperes hányszor végzett poloskairtást, hanem annak - ahogy ezt helyesen a jogerős ítélet megállapította - hogy alkalmatlan kivitelezés történt a poloskairtás során, mert a poloskák változatlanul jelen voltak és elterjedtek az intézetben és ismételten megcsípték a felperest „testszerte”, ugyanakkor az alperes nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a felperest ne éri újabb poloskacsípések. A jogerős ítélet a felperesnek a fertőzött zárkából történő kiemelését tartotta a megfelelő eljárásnak; e körben nem annak volt jelentősége, hogy az alperesnek milyen objektív körülmények között kell működnie (fogvatartottak elkülönítésére vonatkozó rendelkezések betartása, helyhiány stb.), hanem annak, hogy az adott esetben tett-e olyan intézkedést az alperes, amely az újbóli és további rovarcsípést megakadályozza.
- [16] A nem vagyoni kártérítés mértékét az alperes a felülvizsgálatában támadta ugyan, de annak összegét nem jelölte meg, „annak elengedését, vagy jelentős mértékű csökkentését” kérte; pontos kérelem hiányában a felülvizsgálati eljárásban ezért nem is vizsgálható érdemben az alperes ez a kérelme.
- [17] Amennyiben az alperes felülvizsgálata a nem vagyoni kártérítés mértékét támadó felülvizsgálati kérelem lenne, ez esetben a Kúriának azt kellene vizsgálnia, hogy a bíróság a bizonyítékok, a köztudomású tények mérlegelése alapján az adott helyzetből, az érintett károsult egyéni adottságaiból adódóan bekövetkezett nem vagyoni hátrányokat feltárta-e és olyan mértékű kárpótlást állapított-e meg, amely alkalmas a személyiségi jogsérelem kompenzálására és megfelel a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 355. §-a (4) bekezdésében foglaltaknak. A nem vagyoni kár összegének meghatározásához valamennyi hátrányos következmény értékelését a jogerős ítélet jól végezte el, a mérlegeléssel helyesen megállapított nem vagyoni kártérítés alkalmas a felperest ért hátrányos következmények ellensúlyozására, annak leszállítására nincs kellő alap.
- [18] Alaptalanul hivatkozik az alperes a tájékoztatási kötelezettség megsértésére, mert az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a megfelelő tájékoztatást megadta. A felülvizsgálati kérelmében az alperes maga is elismerte, hogy a kimentés körében megkapta a tájékoztatást, így tudomása volt arról, hogy azt kell bizonyítania, a kár elhárítása érdekében mindent

megtett, ami tőle elvárható volt. Az alperes mulasztása - úgy ítélte meg, hogy a felperes a kárát nem bizonyította, ezért kimentenie sem kell magát - a terhére értékelendő a megfelelő tájékoztatás ismeretében.

A döntés elvi tartalma

- [19] A másodfokú bíróság helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és okszerűen, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésének megsértése nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az adott esetben a többlettényállás körében bizonyított olyan hátrányok érték a felperest az alperesnél elszenvedett poloskacsípésekkel összefüggésben, amelyek olyan immateriális hátrányok, amelyek megalapozzák annak nem vagyoni kártérítéssel történő ellensúlyozását.

Záró rész

- [20] A kifejtettekre tekintettel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.
- [21] A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, míg a felülvizsgálati illeték viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. június 16.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Almásy Mária s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző
HM